

[Haustrup Clemmensen.]

derstreges, at der fortsat er bred enighed i dette ting om, at der er behov for en efterretningstjeneste, og at der ingen bebrejdelser er at rejse mod embedsmænd, der har den vanskelige opgave at være med i efterretningstjenesten. Jeg lægger vægt på, at den usikkerhed, den uklarhed, der kunne have været, hermed er ryddet af vejen.

Må jeg endelig sige, at det konservative folkeparti mener, at et væsentligt led i landets værn og landets sikkerhedspolitik er den frivillige indsats, der gøres af ca. 70.000 borgere i hjemmeværnet. Vi tror, det er nødvendigt, at det også en gang imellem fra folketingets talerstol understreges, hvor vigtig en indsats der her er tale om, hvor stor respekt jeg er overbevist om vi i mange partier i denne sal nærer for den idealistiske og frivillige indsats, der her gøres. Jeg tror samtidig, der er grund til at understrege, at også hjemmeværnet naturligvis kan overveje reformer på det ene og det andet felt. Jeg tror f. eks., at spørgsmålet om hjemmeværnets uddannelse kunne tages op til en vis revision, således at man i større udstrækning koncentrerer uddannelsen på kurser, f. eks. af 2-3 dages varighed, inden for de enkelte hjemmeværnsregioner. Jeg tror også, at spørgsmålet om hjemmeværnets administrative system meget vel kunne tages op til behandling med henblik på en reform, hvorefter mest mulig administration skulle ske i de faste enheder, i distrikter og regioner, således at den frivillige befalingsmand kunne koncentrere sig om uddannelsesopgaverne i stedet for at skulle løse en lang række administrative opgaver.

Jeg lægger altså vægt på at understrege, at de sikkerhedspolitiske spørgsmål også i denne samling helt naturligt har optaget en del af tingets tid, og at vi fortsat må være forpligtet til at følge dem meget nøje.

Men derudover kan vel ingen benægte, at de økonomiske spørgsmål traditionen tro indtager en vældig plads både i folketingets arbejdsplan og i dansk politisk diskussion. Det er naturligt nok, men der kan måske være grund til en gang imellem at indføje den bemærkning, at vi ikke må glemme, at der også er andet og på mange måder vigtigere lovgivningsstof, at der er vigtigere samfunds- og menneskespørgsmål end de økonomiske. Men jeg skal ikke på nogen måde

bagatellisere hverken de økonomiske problemers vigtighed eller deres alvor i den nuværende situation. Hvis jeg dristede mig dertil, er jeg også overbevist om, at andre venligst ville kalde mig til orden.

Jeg vil gerne på ny erindre om, at vi for et år siden drøftede, hvordan det økonomiske klima i dette folketingsår ville være i det danske samfund. Jeg ved godt, at vi har fået at vide senere hen, for få dage siden, at der ikke var sat nogen bestemt dato for, hvornår profetierne ville gå i opfyldelse. Jeg ville i og for sig være interesseret i at høre, om man i dag måske kunne ligesom konkretisere en smule mere, hvornår de økonomiske katastrofer vælter ind over os. Men jeg erindrer om, at man fra hr. J. O. Krags side, senere også fra hr. Ivar Nørgaards side, i debatter i dette ting den 14. maj og den 22. maj i fjor bl. a. udtalte, at de forslag, der dengang blev gennemført, ville sætte produktion og beskæftigelse ned og skabe større arbejdsløshed; det ville blive virkningen af regeringens indgreb. Man føjede til.

„Vi anser den stramning af finanspolitikken, der her foretages, for forkert. Det, regeringen nu gør, sikrer os, at det fordoblede arbejdsløshedsniveau vil vende tilbage og vil blive stående som et fænomen af længere varighed...“.

Katastrofen er lykkeligvis ikke indtrådt endnu. Tværtimod er den enkle sandhed om beskæftigelsessituationen, at vi lykkeligvis har en overordentlig høj beskæftigelse, at vi oven i købet på en række erhvervsområder og inden for en række geografiske områder direkte har en alvorlig mangel på arbejdskraft. Jeg tror, man skulle give sig tid at notere, at den linje er altså opnået: den fulde beskæftigelse er i dag lykkeligvis en realitet.

Vi skal også understrege, at kalenderåret 1969 blev det største byggeår overhovedet i landets historie; der blev fuldført næsten 50.000 boliger. Og vi skal føje til, at eksporten aldrig har været så stor hverken i mængde eller i værdi, som den var netop i 1969. Men vi ved også, at importen og dermed det samlede forbrug steg og steg endnu stærkere end eksporten og endnu stærkere, end produktionen steg i det danske samfund. Vi ved også, hvilke problemer det har rejst for os med hensyn til betalingsbalancen, og jeg må da gå ud fra, at socialdemokratiet erken-